Μακεδονικά

Τόμ. 12 (1972)

Αφιερούται εις την μνήμην Γεωργίου Θεμελή, Χαραλάμπους Λέκα

Το συνοδικό της Θεσσαλονίκης και ο διάδοχος του αρχιεπισκόπου Γρηγορίου

Γιάννης Τσάρας

doi: [10.12681/makedonika.1008](https://doi.org/10.12681/makedonika.1008)

Copyright © 2015, Γιάννης Τσάρας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τσάρας Γ. (1972). Το συνοδικό της Θεσσαλονίκης και ο διάδοχος του αρχιεπισκόπου Γρηγορίου. *Μακεδονικά*, 12, 264–269. <https://doi.org/10.12681/makedonika.1008>

ΤΟ ΣΥΝΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

1. Στο Συνοδικό της Θεσσαλονίκης, ύστερα από το όνομα Γρηγόριος, του πρώτου ἀρχιεπίσκοπου τῆς τουρκοκρατίας στὴ Θεσσαλονίκη, συναντοῦμε τὸ ὄνομα Νήφων, ποὺ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖο τοῦ Συνοδικοῦ μὲ ἀριθμὸ 63¹. Ἀλλὰ ὁ Νήφων αὐτὸς εἶναι ἄραγε διάδοχος τοῦ Γρηγόριου στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης; Γιατὶ γι' αὐτόν, ἐξὸν ἀπὸ τὴν ἀναγραφὴ τοῦ ὀνόματός του στὸ Συνοδικό, δὲν ἔχουμε κανένα ἄλλο στοιχεῖο πὼς ὑπῆρξε ἀρχιεπίσκοπος τῆς Θεσσαλονίκης, μὰ οὔτε καὶ καμὴν ἄλλη ἀπόδειξη πὼς διαδέχεται αὐτὸς τὸ Γρηγόριο. Ὅπως βεβαιώνει μάλιστα ὁ Petit, ποὺ μελέτησε καὶ σχολίασε τὸ Συνοδικό, «Après le nom de Grégoire, le Synodicon ajoute celui de Nyphon, mais d'une écriture bien differente provenant d'une troisième main»². Αὐτὴ ἡ διαφορὰ γραφῆς ποὺ παρουσιάζει τὸ Συνοδικό στὸ ὄνομα Νήφων, ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε συνέχεια ἄλλων ὀνομάτων, μᾶς κάνει ν' ἀμφιβάλλουμε ἂν πραγματικὰ αὐτὸς διαδέχεται σὰν ἀρχιεπίσκοπος τὸ Γρηγόριο. Γιατὶ ἀπὸ ἓνα Γράμμα τοῦ ἀρχιεπίσκοπου τῆς Θεσσαλονίκης Μεθόδιου, ἀπὸ τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 1453, μαθαίνουμε πὼς τὸ Γρηγόριο τὸν διαδέχεται ὄχι ὁ Νήφων, μὰ ὁ Μεθόδιος³.

Στὸ Γράμμα του αὐτὸ ποὺ προορίζεται γιὰ τὸν Ὁδηγητριανὸ Καστοριανὸ ὁ Μεθόδιος γράφει: «...ὁ πρὸ ἐμοῦ μακαρίτης καὶ αἰσίδιμος ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης κύρ Γρηγόριος πρὸς τὸν Καστοριανὸ κύρ Ὁδηγη-

1. Petit L., Le Synodicon de Thessalonique, «Échos d'Orient», τ. 18 (1916-1918), σ. 240 καὶ 241.

2. Petit, Le Synodicon de Thessalonique, σ. 251. Ὁ Mercati μάλιστα καὶ ὁ de Cavalieri, ποὺ περιέγραψαν τὸ Βατικανικὸ Ἑλληνικὸ κώδικα 172 μὲ τὸ Συνοδικό, στὸ σημεῖο αὐτὸ προσθέτουν: «post Gregorii mortem libarius alter ejus elogium f. 181^r inseruit; tertia manus f. 181 elogium successoris adjecit Νήφωνος τοῦ παναγιωτάτου ἡμῶν δεσπότη τοῦ θειωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης etc. πολλὰ τὰ ἔτη». (Codices vaticani Graeci, recensuerunt Johannes Mercati, Bibliothecae Vaticanae Praefectus, et Pius Franchi de Cavalieri, Tom. I, Codices 1-329. Romae 1923, σ. 196, ἀρ. 4).

3. Εὐστρατιάδης Σ. (πρ. Λεοντοπόλεως), Ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς ἐν Θεσσαλονίκη, «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τ. 1 (1917), σ. 133. Τὰ Γράμματα αὐτὰ ἀργότερα τὰ ξαναδημοσίεψε ὁ καθηγητὴς Α. Βακαλόπουλος, σὰν Παράρτημα στὴ μελέτη του, Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλονίκης μικρὸν μετὰ τὴν ἄλωσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1430, «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τ. 20 (1936), σ. 71-73.

τριανὸν προσωπικῶς διὰ Γράμματος (ἔδωκε δηλαδὴ τὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς)...νῦν δὲ εἰς τὴν ἡμῶν Μετριότητα ἀναδραμῶν (ὁ Καστοριανὸς) καὶ τὸ Γράμμα ἐμφανίσας ἐδεήθη καὶ παρεκάλεσεν αὐτὴν ἵνα καὶ Γράμμα αὐτῆς λάβῃ...ἵνα τὸ στέργον καὶ βέβαιον ἔχῃ τὸ δηλωθὲν Γράμμα τοῦ πρὸ ἑμοῦ ἀοιδίμου ἀρχιερέως... Τοῦτο γάρ ἦν ὁ σκοπὸς καὶ τοῦ μακαρίτου ἀρχιερέως ἐκείνου (τοῦ Γρηγορίου δηλαδὴ) καὶ τῆς ἡμῶν Μετριότητος»¹.

2. Τὸ Γράμμα αὐτὸ ἔχει τὴν ἱστορίαν του: Ὅταν πῆραν οἱ Τοῦρκοι τὴ Θεσσαλονίκη ὀριστικὰ στὰ 1430 (29 τοῦ Μάρτη) τοὺς ναοὺς τῆς, ἄλλους τοὺς ἄφησαν οἱ Θεσσαλονικιοὶ ἀλειτούργητους, ὥστε μὲ τὸν καιρὸ νὰ ἐρειπωθῶν κι ἄλλους τοὺς πῆραν οἱ Τοῦρκοι εἴτε γιὰ κατοικίεες τοὺς τὸν πρῶτο καιρὸ εἴτε γιὰ τζαμιά τοὺς ἀργότερα. Στοὺς Θεσσαλονικιοὺς ἄφησαν γιὰ τίς θρησκευτικὰς τοὺς ἀνάγκες τὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τῆς Ἁγίας Σοφίας, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς², πὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοὺς ἔλεξαν καθολικοὺς, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες τοῦ ἀρχιεπίσκοπου Γρηγορίου³. Τὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ὅμως πὺ κινδύνευε ὄχι μονάχα νὰ τὸν πάρουν οἱ Τοῦρκοι, μὰ καὶ νὰ κατεριπωθεῖ ἀπὸ ἀφροντισιά, ὁ Γρηγόριος τὸν ἀνάθεσε μὲ Γράμμα του στὸν Ὁδηγητριανὸ Καστοριανὸ καὶ στὰ δύο τοῦ παιδιὰ Δημήτριο καὶ Ἰωάννη μὲ τὴν ὑποχρέωση «...ἐπιμελεῖσθαι πρῶτον μὲν τῆς ψαλμωδίας αὐτοῦ καὶ λυχνοκαΐας, ἔπειτα δὲ τῆς βοηθείας αὐτοῦ καὶ βελτιώσεως κατὰ δύναμιν... Ἐτι ὀφείλουσι νῦν κτίζειν καὶ τὸ σύνολον τοῦ ναοῦ οἴκημα...»⁴.

3. Μὲ τὸ δικαίωμα λοιπὸν πὺ τοῦ ἔδινε τὸ Γράμμα τοῦ Γρηγορίου, ὁ Καστοριανὸς φρόντιζε τὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ὡς τὰ 1453, καὶ ἀφοῦ πέθανε ὁ Γρηγόριος. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀρχιεπίσκοπο τῆς Θεσσαλονίκης χειροτονοῦν τὸ Μεθόδιο. Γιαντὸ καὶ τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 1453 βλέπουμε τὸν Καστοριανὸ νὰ πηγαίνει στὸ νέο ἀρχιεπίσκοπο Μεθόδιο καὶ νὰ παίρνει καὶ ἀπ' αὐτὸν Γράμμα, πὺ νὰ ἀνανεώνει τὸ κύρος τοῦ Γράμματος τοῦ Γρηγορίου,

1. Εὐστρατιάδης, Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, σ. 133. Βακαλοπούλου, Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλονίκης μικρὸν μετὰ τὴν ἄλωσιν, σ. 72-73.

2. Νομίζω πὺς ὁ τέταρτος καθολικὸς ναὸς τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως εἶχε διαμορφωθῇ ἡ ζωὴ τῆς στὰ πρῶτα χρόνια τῆς τουρκοκρατίας, ἦταν ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Τὸ πρόβλημα τὸ ἐξετάζω στὴ μελέτη μου Ὁ τέταρτος καθολικὸς ναὸς τῆς Θεσσαλονίκης στὸ Χρονικὸ τοῦ Ἰωάννου Ἀναγνώστη, πὺ θὰ δημοσιευθεῖ στὰ «Βυζαντινά», τ. 5.

3. «...πολλὴν τὴν σπουδὴν ὑπὲρ τούτων τοῦ ποιμένος εἰσενεγκόντος» (Ἄναγνωστὴ I, Διήγησις περὶ τῆς τελευταίας ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης, Μονοδία ἐπὶ τῇ ἀλώσει τῆς Θεσσαλονίκης. Εἰσαγωγή-Κείμενο-Μετάφραση-Σχόλια Γιάννης Τσάρας, Θεσσαλονίκη 1958, 62, 5-6).

4. Εὐστρατιάδης, Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, σ. 132, πρβλ. καὶ 133. Βακαλοπούλου, Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλονίκης μικρὸν μετὰ τὴν ἄλωσιν, σ. 73, πρβλ. καὶ 72.

γιά νά συνεχίσει καί μελλοντικά ἀνενόχλητος τὸ καθήκον του στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Ἀπὸ τὸ Γράμμα αὐτὸ τοῦ Μεθόδιου ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ περισσότερο εἶναι ἡ πληροφορία του πὼς διάδοχος τοῦ Γρηγόριου στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Μεθόδιος. Ἐν ὅμως ἀνάμεσα στὸ Γρηγόριο καὶ στὸ Μεθόδιο μεσολάβησε κάποιος ἄλλος ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Καστοριανὸς θὰ παρουσίαζε στὸ Μεθόδιο ὄχι τὸ Γράμμα τοῦ Γρηγόριου, μὰ τοῦ διαδόχου του, γιατί ὁ Καστοριανὸς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ζητήσῃ καὶ ἀπὸ αὐτὸν νὰ παρατείνει τὸ κύρος τοῦ Γράμματος τοῦ Γρηγόριου, ὅπως ζήτησε καὶ ἀπὸ τὸ Μεθόδιο. Οὐτε πάλι ὁ Καστοριανὸς μὰ οὔτε καὶ ὁ Μεθόδιος θὰ μπορούσαν ν' ἀγνοήσουν τὸν ἐνδιάμεσο ἢ τοὺς ἐνδιάμεσους ἀρχιεπίσκοπους καὶ νὰ μεταχειριστοῦν σὰν δικαιολογητικὸ γιὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ Γράμμα, μονάχα τὸ Γράμμα τοῦ Γρηγόριου. Ἦταν ἀντίθετα συμφέρο τοῦ Καστοριανοῦ νὰ παρουσιάσῃ Γράμματα καὶ τῶν ἐνδιάμεσων ἀρχιεπισκόπων στὸ νέο ἀρχιεπίσκοπο Μεθόδιο, ἀλλὰ καὶ ὁ Μεθόδιος πάλι εἶχε σοβαροὺς λόγους νὰ μνημονέψῃ τὰ Γράμματα καὶ τῶν προηγούμενων ἀρχιεπισκόπων, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐνέργειά του αὐτὴ στὸ μικρὸ του ποίμνιο. Ἀλλὰ τότε ὁ Μεθόδιος δὲ θὰ ἔγραφε: «...ὁ πρὸ ἐμοῦ μακαρίτης καὶ αἰδῖμος ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης κύρ Γρηγόριος...» μὰ θὰ μεταχειριζόταν τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιεπισκόπου ποὺ διαδέχτηκε αὐτὸς καὶ ποὺ αὐτοῦ τὸ Γράμμα ἔπρεπε νὰ τοῦ παρουσιάσῃ ὁ Καστοριανός. Ἔτσι, ἂν μεσολάβησε ὁ Νήφων σὰν διάδοχος τοῦ Γρηγόριου, σύμφωνα μὲ τὴν ἀναγραφὴ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Καστοριανὸς θὰ παρουσίαζε στὸ Μεθόδιο τὸ Γράμμα τοῦ Νήφωνα καὶ στὴν ἀνάγκη καὶ τοῦ Γρηγόριου, ἂν τοῦ τὸ ζητοῦσε καὶ αὐτό, γιὰ νὰ ἰδεῖ τὴ συνέχεια τοῦ καθήκοντος ἢ καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ Καστοριανοῦ, νὰ φροντίζει αὐτὸς μὲ τὰ παιδιά του τὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Στὴ φράση του μάλιστα «...καὶ Γράμμα...» τὸ καὶ θέλει ἴσα-ἴσα νὰ συνδέσῃ τὸ Γράμμα τοῦ Γρηγόριου μὲ τὸ Γράμμα τὸ δικό του. Τὸ Γράμμα του πάλι αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν πρῶτο καιρὸ ποὺ χειροτονήθηκε ἀρχιεπίσκοπος τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ Καστοριανὸς ἀκόμα δὲν πῆρε Γράμμα ἀπὸ τὸ Νήφωνα, γιατί αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶχε βέβαια τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐξαρχου ἢ τοῦ τοποτηρητῆ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης, δὲν εἶχε ὅμως τὸ βαθμὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Γιατὶ καὶ τὸ Γράμμα του ποὺ θὰ παῖρνε ὁ Καστοριανός, δὲ θὰ εἶχε τὸ κύρος ποὺ εἶχαν τὰ Γράμματα τοῦ Γρηγόριου καὶ ἀργότερα τοῦ Μεθόδιου.

Στὸ ἀναμεταξὺ ποιὸς ἢ ποιοὶ ἀρχιεπίσκοποι μεσολάβησαν; Ποιοὶ διοικούσαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφότου πέθανε ὁ Γρηγόριος ὡς τὰ 1453 ποὺ βλέπουμε ἀρχιεπίσκοπο τὸ Μεθόδιο; Πῶς βρέθηκε τ' ὄνομα τοῦ Νήφωνα στὸ Συνοδικὸ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅστερ' ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ Γρηγόριου;

4. Ἐπειδὴ τίς πρῶτες μέρες, ποὺ πῆρε τὴ Θεσσαλονίκη ὁ Μουράτ,

συμπεριφέρθηκε στοὺς Θεσσαλονικιοὺς, ποὺ μπόρεσαν νὰ ξαγοράσουν τὴν ἐλευθερίαν τους καὶ νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους, μὲ καλὸ σὺνη, τοὺς δημουργήσε τὴν αὐταπάτη πὼς κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῶν Τούρκων θὰ ζήσουν ἡσυχὰ καὶ εἰρηνικὰ. Ἀλλὰ τὴν ἀληθινὴ ὄψιν τῆς τουρκοκρατίας θὰ τὴν καταλάβουν ὕστερ' ἀπὸ δυόμιση περίπου χρόνια, ποὺ πέρασε γιὰ δευτέρην φορά ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ὁ Μουράτ καὶ ἄλλαξε ταχτική ἀπέναντί τους. Τώρα γιὰ τὸν ἑλληνισμό τῆς Θεσσαλονίκης ἀρχίζουν νὰ ξημερώνουν μέρες μαῦρες καὶ οἱ καιροὶ ποὺ τὸν περιμένουν θὰ εἶναι φαρμακεροί. Μιὰ πρώτη εἰκόνα σύντομη, ἀλλὰ ἐκφραστικὴ γιὰ τὸ τί τοὺς περίμενε τὴ δίνει ὁ Ἀναγνώστης στὸ τέλος τοῦ Χρονικοῦ του (κεφ. 20, σ. 58-62), ὅπου κλείνει τὴ διήγησή του. Γιατὸ καὶ ὅταν πεθάνει ὁ Γρηγόριος, δὲ θάνατι εὐκόλο πιά στοὺς Θεσσαλονικιοὺς νὰ χειροτονήσουν ἄλλον ἀντικαταστάτη του· τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θὰ χρειαστῇ νὰ τὴ διοικεῖ πάντοτε προσωρινὰ καὶ ἀτέλειωτα κάποιος ἐξαρχος ἢ κάποιος τοποτηρητής. Γιατὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Γρηγόριου ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης παρουσιάζει κάποια σημεῖα σκοτεινά¹. Ὅπως λίγο πρὶν στὴ Θράκη καὶ στὴν ἄλλην Μακεδονίαν, ἀφότου ἔβαλαν πόδι στὴν Εὐρώπην οἱ Τούρκοι στὰ 1354 βλέπουμε μιὰ γενικὴ ἐξάρθρωσις στὴν ἐπισκοπικὴ διοίκησιν, τὸ ἴδιο παρατηροῦμε καὶ στὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν τῆς Θεσσαλονίκης². Ὁ πρῶτος ἀρχιεπίσκοπός της τῆς τουρκοκρατίας Γρηγόριος, ποὺ στὶς γραφτεὶς πηγὰς τὸν συναντοῦμε γιὰ πρώτη φορά στὰ 1432, ἀντιμετώπισε πλῆθος δυσκολίας, ὅσο νὰ νοικοκυρέψει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Θεσσαλονίκης³. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά δὲν τοῦ εἶχαν μείνει ἱερεῖς γιὰ νὰ λειτουργοῦν οἱ ναοί, ὅσοι ἔμειναν στὰ χέρια τῶν Θεσσαλονικίων καὶ μπορούσαν νὰ τοὺς μεταχειριστοῦν, γιατί τοὺς εἶχαν πάρει ὅλους αἰχμάλωτους οἱ Τούρκοι τὶς τρεῖς πρῶτες μέρες τῆς ἄλωσης. Αὐτὸ βεβαιώνει καὶ ὁ διάδοχος τοῦ Γρηγόριου Μεθόδιος⁴. Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἔπρεπε νὰ συγκρατήσῃ ὅσους περισσότερους ναοὺς μπορούσε, γιὰ νὰ μὴν τοὺς πάρουν ὅλους οἱ Τούρκοι. Καὶ κοντὰ σ' ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε ν' ἀσχολεθῇ μὲ τόσα βασικὰ προβλήματα τοῦ ποιμνίου του σὲ ὥρες δύσκολες σὰν αὐτὲς ποὺ περνοῦσαν τότες οἱ Θεσσαλονικιοί.

Τὸ Γρηγόριον, ὅπως λέει ὁ Petit, τὸν βρίσκουμε γιὰ τελευταία φορά στὴ Θεσσαλονίκη στὰ 1439⁵. Ὅταν ὕστερα χήρεψε ὁ ἐπισκοπικὸς τῆς θρόνος,

1. Petit, *Le Synodicon de Thessalonique*, σ. 251, πρβλ. καὶ 240.

2. *Acta et Diplomata Graeca Medii Aevi*, ἐκδ. Miklosich καὶ Müller, Wien 1860-1890, τ. 6 (I 558) II, σ. 129, 449 κ.λ.

3. Ἀναγνώστης, «...ἐκκλησία συνέστη...» (58, 22).

4. «Ἐπειδὴ οἱ πλείους τῶν κληρικῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐτὶ ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἦσαν...» (Εὐστρατιάδης, Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, σ. 133). Βακαλόπουλος, Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλονίκης μικρὸν μετὰ τὴν ἄλωσιν, σ. 72.

5. Petit, *Le Synodicon de Thessalonique*, σ. 251.

φαίνεται πώς δὲ χειροτόνησαν ἀρχιεπίσκοπο, μὰ περιορίστηκαν νὰ διοικεῖ τὴν Ἐκκλησία κάποιος τοποτηρητής. Ἀπὸ τὸ Γράμμα τοῦ Μεθόδιου κιόλας συμπεραίνουμε πὼς ἡ κατάσταση αὐτὴ κράτησε ὡς τὰ 1453, πού ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος αὐτός. Γιατὸ ὁ Νήφων δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀρχιεπίσκοπος, μὰ τοποτηρητής, χωρὶς νὰ ξέρουμε πόσο ἔμεινε στὸ ἀξίωμα αὐτό. Τὸ Συνοδικὸ ἐξάλλου τὸ ἔχουν συντάξει γύρω στὰ 1440. Δὲν τὸ συνεχίζουν ὡστόσο, γιατί ἡ κατάσταση εἶναι θολή καὶ δὲν ἀφήνει περιθώριο νὰ χειροτονήσουν ἀρχιεπίσκοπο.

Ἄν χειροτονοῦσαν ἄλλον ἀρχιεπίσκοπο, μόλις πέθανε ὁ Συμεών, ἔξι μῆνες δηλαδὴ πρὶν πέσει ἡ Θεσσαλονίκη¹, ὁ Ἀναγνώστης θὰ τὸ ἔγραφε αὐτὸ ὡς εἶναι καὶ μὲ τὸ γενικὸ τρόπο, πού μεταχειρίζεται ἀρκετὲς φορὲς στὸ γράψιμό του. Τὴ φράση του μάλιστα «ποιμὴν τε τῇ πόλει κεχειροτόνητο»² τὴ γράφει μὲ ἱκανοποίηση, γιατί δείχνει ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ παρηγορητικὰ γεγονότα γιὰ τοὺς Θεσσαλονικιοὺς στὰ πρῶτα δύσκολα καὶ σκοτεινὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας κι ἐκφράζει μιὰν ἀλήθεια ἀναμφισβήτητη. Σ' ἐμὰς δὲ μένει παρὰ νὰ ὀρίσουμε πότε ἔγινε αὐτό. Ἄν λοιπὸν συσχετίσουμε τὴν εἴδηση γιὰ τὴ χειροτονία ἀρχιεπίσκοπου στὴ Θεσσαλονίκη ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Συμεών, τὴν εἴδηση γιὰ τὴ χρονολογία πού ἦρθε γιὰ δεύτερη φορὰ στὴ Θεσσαλονίκη ὁ Μουράτ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλωση τῆς³, ὅπως μᾶς βοηθάει νὰ τὴν καθορίσουμε τὸ Γράμμα τοῦ Γρηγόριου, καθὼς καὶ τὴ χρονολογία τοῦ Γράμματός του στὸν Καστοριανὸ καὶ στὰ παιδιά του νὰ ἀνאלάβουν τὴ φροντίδα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς⁴, φτάνουμε στὸ συμπέρασμα πὼς ὁ Γρηγόριος χειροτονήθηκε ἀρχιεπίσκοπος ὄχι στὰ μέσα τοῦ 1430, ὅπως δέχεται ὁ Petit, μὰ στὸ τέλος τοῦ 1431 ἢ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1432⁵. Ὁ Ἀναγνώστης ἀκόμα δὲν εἶναι μονάχα πού ζεῖ ὁ ἴδιος τὰ περισσότερα γεγονότα πού διηγεῖται, μὰ κι ἐνδιαφέρεται ζωηρὰ γιὰ ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησία. Ἐπειτα ἡ χειροτονία ἀρχιεπίσκοπου ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα τῶν Θεσσαλονικιῶν καὶ γιὰ τὴν κοινοτικὴ τους ὀργάνωση. Ὅλο τὸ κεφάλαιο μάλιστα 19 (σ. 56-58) τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Ἀναγνώστη μιλάει γιὰ τὴν ὀργάνωσή τους τὴν κοινοτικὴ μὲ κέντρο τὴν Ἐκκλησία. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως γίνονται, ἀφοῦ ξαναγύρισαν σιγά-σιγά χίλιοι περίπου Ἕλληνες στὴ Θεσσαλονίκη.

1. Ἀναγνώστης, 22, 5-6

2. Ἀναγνώστης, 58, 21-22.

3. Ἀναγνώστης, 58, 32-33.

4. Εὐστρατιάδης, Ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, σ. 132. Βακαλοπούλου, Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλονικῆς μικρὸν μετὰ τὴν ἄλωσιν, σ. 72.

5. Petit, Le Synodicon de Thessalonique, σ. 250. Τοῦ Ἰδίου, Les évêques de Thessalonique, «Échos d'Orient» τ. 5 (1902), σ. 96. Τοῦ Ἰδίου, Nouveaux évêques de Thessalonique, «Échos d'Orient», τ. 6 (1903), σ. 295.

Ἀλλὰ οἱ Θεσσαλονικιοὶ αὐτοί, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν πατρίδα τους, χρειάστηκε νὰ περάσει καιρὸς. Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβουμε καλύτερα ἂν μεταφερθοῦμε στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ τρόμου ποὺ κυριαρχοῦσε γύρω στὴ Θεσσαλονίκη τὸν πρῶτο καιρὸ τῆς ἄλωσής της καὶ στὶς δύσκολες συνθήκες συγκοινωνίας ποὺ ὑπῆρχαν τότε σὲ μιὰ περιοχὴ ἀναστατωμένη ἀπὸ τοὺς πολέμους Τούρκων, Βενετσιάνων καὶ Βυζαντινῶν.

Ὡστε στὸ Συνοδικὸ τῆς Θεσσαλονίκης ὁ Νήφων, τελευταῖος αὐτὸς με ἀριθμὸ 63, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ Γρηγόριο, δὲν εἶναι ἀρχιεπίσκοπος, διάδοχός του, μὰ κάποιος τοποτηρητὴς τῆς Μητρόπολης. Τὸ Γράμμα τοῦ Μεθόδιου βεβαιώνει ἀναμφισβήτητα πὼς σὺν ἀρχιεπίσκοπος τῆς Θεσσαλονίκης διαδέχεται αὐτὸς τὸ Γρηγόριο¹.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΑΣ

RÉSUMÉ

J e a n T s a r a s, Le Synodicon de Thessalonique et le successeur de l'archevêque Grégoire.

L'auteur, se basant aux lettres publiées par S. Evstratiadis, en 1917, la première de l'archevêque Grégoire, du mois de Juillet de 1432, et la seconde de Méthode, du mois d'Octobre de 1453, fait un rapprochement de deux lettres et conclut que Niphon, mentionné au S y n o d i c o n de Thessalonique après Grégoire n'est pas un archevêque successeur de Grégoire, mais un l o c u m t e n e n s.

D'ailleurs, le nom Niphon est mentionné par un autre copiste que cel de Grégoire et en même temps la liste s'arrête au dernier nom.

1. Ὁ L. P e t i t, ποὺ κατάγινε συστηματικὰ μὲ τὸ Συνοδικὸ τῆς Θεσσαλονίκης (P e t i t L., Le Synodicon de Thessalonique, «Échos d'Orient», τ. 18 (1916-1918), σ. 236-254. Τ ο ὺ Ἰ δ ι ο υ, Les évêques de Thessalonique, «Échos d'Orient», τ. 4 (1901), σ. 136-145 καὶ 212-221 καὶ 5 (1902), σ. 26-33, 90-97, 150-156. Τ ο ὺ Ἰ δ ι ο υ, Nouveaux évêques de Thessalonique, «Échos d'Orient», τ. 6 (1903), σ. 292-298. Τ ο ὺ Ἰ δ ι ο υ, Macaire de Thessalonique, «Échos d'Orient» τ. 8 (1905), σ. 272-274), βρῆκε σ' αὐτὸ καὶ ἀνακρίβειες καὶ ἀτέλειες· μὲ τὴ βοήθεια κιόλας ἄλλων πηγῶν τὸ συμπλήρωσε, ὥστε τὰ 63 ὀνόματα τῶν ἀρχιεπισκόπων γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα 770-1440 νὰ γίνουν 73 (P e t i t, Le Synodicon de Thessalonique, σ. 252-254).